

Acolorides germinar (2009)

“Des del principi sento con el nou any la llegada de un nou període de llibertat i calma. El desig més sincer és recollir-me en el plaer de la creació, per a mi un gest íntim i antic. Per tant torno a les rutines anteriors, arrinconades per un parèntesi de anys que m'ha permès conèixer, entendre i prendre decisions. I en aquest espai de silenci i solitud començo el text *Acolorides germinar* (2009).

En el text describo aquest espai de rituals, silenciós i recollit, com un jardí per a les paraules. Sento que els colors, la vida, tornen amb claredat i llum pròpia. La fragilitat i timidesa que mai aconseguiré vehicular, s'expressa en l'ús de substantius desarticulats de la sintaxi, caïdos, volàtils, salpicats damunt del paper blanc. Semelles de jardí que esparzo repoblant la meua consciència, la meua intimitat, el meu silenci, la meua solitud”.

del poemari Acolorides germinar (2009).

VIII

botonar veus
dels horts i les vinyes

i criatures creixents
dels rostres i el bestiar

amb llum cluca els seus batecs
tímidament
de raonada i amagatall

i la plantació intensa
de memòria
de paraules cosides
calçant destí
i el germinar
i camí
i calmat

i rutes altes i obertes
les tiges i els somnis

d'heura filant saltvatge
i desvergonyida la cridòria
d'infantats poncells
per les flors vestits
quant cada verb colpeja
i voluntat i natura

i caigut el cel
ferit de rimes

i atrapats amb la tendresa
d'horitzons i vents i turmenta

i roigs trenant matines
cada jorn
desnuant l'obscur

i del poeta les febres venint

i escrites passen
nits antigues

IX

del ventre insospitada
germinar retalls
bategant paraules sospirs
i gemecs de silencis

i romandre a la espera
el cal·lígraf oient
de la veu dita

l'orador difós
i una penombra rompent-se
i cerimònies de verb
isolada nit del rumb
en les mars llunyanes
navegant de l'absent
ocórrer el testimoni
del murmur
en els murs del nítid
blanc immaculat
de l'oblidada